

Prolog

Noaptea era încărcată de mirosul greu de om.

Omul-lup se opri sub un copac și adulmecă, în umbra ce-i smălța blana brun-cenușie. O boare de vânt cu mireasmă de pin îi aduse izul de om în nări, peste celelalte mirosuri care grăiau despre vulpi și iepuri, despre foci și cerbi și chiar despre lupi. Omul-lup știa că și acelea veneau tot de la oameni; duhoarea de piei învechite, stătută și acrie, era aproape complet înăbușită de miasmele mai puternice de fum, sânge și putreziciune. Doar omul jupuia alte fiare și se înveșmânta cu pielea și părul lor.

Spre deosebire de lupi, oamenii-lupi nu se tem de om. Ura și foamea îi răvășeau măruntaiele. Scoase un mârâit gros, o chemare către fratele său cu un singur ochi, către sora lui mică și vicleană. Când porni în goană printre copaci, tovarășii de haită îl urmară îndeaproape. Simțiseră și ei mirosul. În timp ce alerga, vedea și prin ochii lor și se zări pe sine în frunte. Răsuflarea haitei țâșnea, fierbinte și albă, dintre fălcile alungite și cenușii. Gheața li se întărise între gheare, tare ca piatra, dar acum vânătoarea era în toi, prada în față. *Carne*, gândi omul-lup, *hrană*.

Un om de unul singur era o ființă vulnerabilă. Mare și puternic, cu ochi ageri, dar slab de urechi și surd la mirosuri. Cerbii, elanii, până și iepurii, erau mai sprinteni, urșii și mistreții, mai feroși în luptă. Dar oamenii în haite erau periculoși. Când lupii se apropiară

de pradă, omul-lup auzi scâncetul unui pui, pojghița zăpezii căzute peste noapte pârâind sub etichetele stângace ale oamenilor, zgomotul pieilor grele și ale ghearelor lungi și gri pe care le duceau în mâini.

Săbii, îi șopti o voce lăuntrică, sulite.

Copacilor le crescuseră colți de gheață, ce atârnavă dezgoliți ca într-un mărâit pe crengile cenușii, desfrunzite. Un-Ochi țâșni prin tufișuri, improșcând omătul. Tovarășii de haită îl urmară. În susul unui deal și în josul povârnișului de dincolo, până ce pădurea se deschise înaintea lor și oamenii erau acolo. Printre ei, o femeie. Ghemul înfilit în blană pe care-l strângea în brațe era puiul ei. *Las-o la urmă, șopti glasul, masculii sunt pericolul.* Răcneau unul la altul, așa cum obișnuiau oamenii, dar omul-lup le simțea spaima. Unul avea un dinte de lemn, înalt cât el. Îl azvârli, dar mâna îi tremura și dintele zbură sus.

Atunci haita se năpusti asupra lor.

Fratele lup cu un singur ochi îl doborî pe aruncătorul dintelui într-un troian de zăpadă și îi sfâșie beregata, în timp ce acesta se zbătea. Sora lupoaică se strecură pe după celălalt mascul și-l atacă din spate. Mai rămăneau femela și puiul ei.

Avea și ea un dinte, unul mic, făcut din os, dar îl scăpă din mână când fălcile omului-lup i se încheștară pe picior. În cădere, își înfășură ambele brațe în jurul gălăgiosului ei pui. Sub blănuri, femela era doar piele și os, dar avea ugerile pline de lapte. Carnea cea mai dulce era a puiului. Lupul păstră cele mai gustoase bucăți pentru fratele lui. De jur împrejurul leșurilor, zăpada înghețată deveni rozalie și roșie, în timp ce haita se ghiftuia.

Hăt departe, într-o colibă din chirpici cu acoperișul de stuf, o gaură de fum și podeaua de pământ bătătorit, Varamyr se scutura, tuși și își linse buzele. Avea ochii roșii, buzele crăpate, gâtul uscat și aspru, dar gustul de sânge și grăsime îi umplea gura, în timp ce pânțelele-i bombat țipa după hrană. *Carne de copil, gândi el, amintindu-și de Țugui. Carne de om.* Decăzuse într-atât încât să tânjească după carne de om? Îl auzea parcă aievea pe Haggon mărâind:

– Oamenii pot să mănânce carnea animalelor, iar animalele carnea oamenilor, dar omul care mănâncă din carnea de om este abominabil.

Abominabil. Acesta fusese dintotdeauna cuvântul preferat al lui Haggon. *Abominabil, abominabil, abominabil.* Să mănânci carne de om era abominabil, să te împreunezi ca lupii era abominabil, iar să pui stăpânire pe trupul altui om era cel mai abominabil lucru dintre toate. *Haggon a fost slab, se temea de propria-i putere. A murit în-lăcrimat și singur, când i-am smuls cea de-a doua viață.* Varamyr îi devorase el însuși inima. *M-a învățat o mulțime de lucruri și ultimul pe care l-am aflat de la el a fost gustul cărnii de om.*

Asta, însă, făcuse ca lup. Nu mănecase niciodată cu dinți de om carnea oamenilor. Dar haita lui n-avea decât să se ospăteze. Lupii erau la fel de înfometați ca și el, sfrijiti, înfrigurați și flămânzi, iar prada ... *doi bărbați și o femeie, cu un prunc în brațe, fugind de înfrângere în ghearele morții. Ar fi pierit curând, oricum, doborâți de intemperii sau de foame. Așa a fost mai bine, mai rapid. O izbăvire.*

– O izbăvire, rosti el cu voce tare.

Avea gâtul uscat, dar îi plăcea să audă un glas de om, chiar și pe al său.

Aerul mirosea a mușcăi și umezeală, pământul era rece și tare, iar focul răspândea mai mult fum decât căldură. Se apropie de flăcări cât de mult îndrăzni, când tușind, când tremurând, cu coapsa zvâcnind acolo unde i se deschisese rana. Sângele îi îmbibase pantalonii până la genunchi și se întărise, formând o crustă maronie, tare.

Pălămida îl prevenise că s-ar putea întâmpla asta.

– Am cusut-o cât am putut de bine, îi spusese ea, dar trebuie să te odihnești și s-o lași să se vindece, altfel carnea se va sfărteca din nou.

Pălămida fusese ultima lui tovarășă, o suliță aspră ca o rădăcină bătrână, plină de negi, cu fața brăzdată de riduri și tăbăcită de vânt. Ceilalți îi părăsiseră pe drum. Unul câte unul, rămăseseră în urmă ori se avântaseră înainte, îndreptându-se către vechile lor sate, spre Apa Laptelui sau spre Sălașul Aspru, ori către o moarte solitară în pădure. Varamyr nu știa și nu-i păsa. *Ar fi trebuit să-l iau pe vreunul dintre ei, când am avut ocazia. Pe unul dintre gemeni, pe vânjosul cu cicatrici pe față, ori pe tânărul cu păr roșu.* Dar se temuse. Unul dintre ceilalți și-ar fi putut da seama ce se petrece. Atunci l-ar fi atacat și l-ar fi ucis. Iar vorbele lui Haggon îl bântuiseră și, astfel, pierduse ocazia.

După bătălie, își croiseră drum prin codru cu miile, flămânzi și speriați, fugind din calea măcelului care se abătuse asupra lor la Zid. Unii vorbiseră despre o întoarcere la casele pe care le părăsiseră, alții despre organizarea unui al doilea atac asupra porții, dar majoritatea erau dezorientați, neștiind încotro s-o apuce sau ce să facă. Scăpasera de ciorile în mantii negre și de cavalerii în oțel cenușiu, dar acum erau vânați de dușmani fără milă. Fiecare zi lăsa în urmă alte și alte cadavre. Unii mureau de foame, unii de frig, alții de boală. Iar alții erau uciși de cei care le fuseseră tovarăși de arme, în timp ce mășăluiau spre sud cu Mance Rayder, Regele-de-Dincolo-de-Zid.

Mance a căzut, își spuneau unul altuia supraviețuitorii, cu glasuri disperate. Mance a fost prins. Mance e mort.

– Harma a murit și Mance a fost capturat, ceilalți au fugit și ne-au lăsat, spusese Pălămida, în timp ce-i cosea rana. Tormund, Plângătorul, Șasepiei, toți acești bravi războinici, unde sunt ei acum?

Nu știe cine sunt, și-a dat atunci seama Varamyr, și de ce-ar ști? Fără fiarele lui, nu avea aerul unui bărbat impunător. Am fost Varamyr Șasepiei, am mâncat aceeași pâine cu Mance Rayder. Își luase numele de Varamyr pe când avea zece ani. Un nume potrivit pentru un lord, un nume de slăvit în cântece, un nume mareț, un nume fioros. Și, totuși, fugise din calea ciorilor, ca un iepure speriat. Teribilul Lord Varamyr devenise un laș, dar nu suporta ca ea să știe asta, așa că i-a spus sulițașei că-l cheamă Haggon. Apoi, s-a întrebat de ce îi venise pe buze tocmai acel nume, dintre toate cele pe care le-ar fi putut alege. I-am mâncat inima și i-am băut sângele și totuși continuă să mă bântuie.

Într-o zi, pe când fugeau, un călăreț a venit în galop prin pădure, pe o mârtoagă albă, strigând că trebuie s-o apuce cu toții spre Apa Laptelui, că Plângătorul aduna luptători ca să treacă Podul Țestelor și să cucerească Turnul Umbrei. Mulți l-au urmat, dar majoritatea nu. Mai târziu, un războinic ursuz, în blănuri și ambră, a mers de la un foc la altul, îndemnându-i pe supraviețuitori să pornească spre nord și să se refugieze în Valea Thennilor. Varamyr n-a aflat nicio dată de ce credea omul că acolo ar fi în siguranță, când thennii își părăsiseră locul, dar l-au urmat cu sutele. Alte sute au plecat cu

vrăjitoarea pădurii căreia i se înfățișase o flotă de corăbii venind să-i ducă pe oamenii liberi spre sud.

– Trebuie să căutăm marea! a strigat Mama Cârțiță, și adepții ei au luat-o spre est.

Varamyr s-ar fi aflat printre ei dacă ar fi fost mai puternic. Dar marea era cenușie, rece și îndepărtată și el știa că n-aveau să apuce s-o vadă vreodată. Fusesse de nouă ori mort sau în agonie și acum și-ar fi găsit cu adevărat sfârșitul. *O mantie din blană de veveriță, își aminti el, m-a înjunghiat pentru o mantie din blană de veveriță.*

Proprietara ei murise, cu ceafa strivită, un terci roșu împănat cu bucăți de os, dar mantia ei părea groasă și călduroasă. Ninge și Varamyr își pierduse mantiile la Zid. Pieile cu care se învelea noaptea, hainele de lână, cizmele din piele de oaie și mănușile îmblănțite, provizia de miel și stocul de mâncare, șuvițele de păr împletit luate de la femeile cu care se culca, până și brățările de aur pe care i le dăduse Mance, toate erau pierdute și uitate. *Am ars și am murit și apoi am fugit, pe jumătate nebun de durere și de spaimă. Amintirea îl rușina și acum, dar nu fusesse singurul. Fugiseră și alții, cu sutele, cu miile. Bătălia era pierdută. Veniseră cavalerii, invincibili în oțelul lor, omorându-i pe toți cei care rămăseseră să lupte. Ori fuga, ori moartea.*

Însă de moarte nu puteai fugi atât de ușor. Așadar, când a dat peste cadavrul femeii în pădure, Varamyr a îngenuncheat să-i scoată mantia și n-a observat băiatul până când acesta n-a țâșnit din ascunzătoare, vârându-i cuțitul lung de os în coapsă și smulgându-i mantia dintre degetele încheștate.

– Mama lui, i-a spus Pălămida mai târziu, după ce băiatul fugise. Era mantia mamei lui și când te-a văzut furând-o...

– Era moartă, a răspuns Varamyr, tresărind când acul de os i-a străpuns carnea. Cineva i-a zdrobit capul. Vreo cioară.

– Nicio cioară. Copitații. Am văzut. Acul Pălămidei a închis tăietura din coapsă. Sălbatici, și cine-a mai rămas să-i îmblânzească?

Nimeni. Dacă Mance e mort, oamenii liberi sunt condamnați. Thennii, uriașii și Copitații, oamenii cavernelor, cu dinții lor piliți, și oamenii țărmlui dinspre apus, cu carele lor de oase... erau și ei, cu toții, osândiți. Până și ciorile. Poate că n-o știau încă, dar afurisiți

înveșmântați în negru aveau să piară odată cu ceilalți. Dușmanul se apropia.

Glasul răgușit al lui Haggon îi răsună în minte:

– O să mori de-o duzină de ori, băiete, și de fiecare dată cu durere... dar când va veni adevărata moarte, vei trăi din nou. Cea de-a doua viață e mai simplă și mai dulce, așa se spune.

Varamyr Șasepiei avea să afle adevărul vorbelor lui cât de curând. Adulmeca adevărata moarte în mirosul înțepător care stăruia în aer, o simțea în căldura de sub degete, când își strecura o mână sub haine, să-și atingă rana. Însă frigul îi era în trup, până în măduva oaselor. De data aceasta frigul avea să-l ucidă.

Ultima lui moarte fusese în foc. *Am ars*. La început, în tulburarea lui, crezuse că vreun arcaș de pe Zid l-a străpuns cu o săgeată aprinsă... dar focul fusese în interiorul lui, mistuindu-l. Iar durerea...

Varamyr mai murise de nouă ori. O dată împuns de o sulită, o dată cu dinții unui urs în beregată, o dată într-o baltă de sânge, când a adus pe lume un pui născut mort. Prima oară Varamyr a murit la doar șase ani, atunci când securea tatălui său i-a despicat țeasta. Nici măcar asta nu fusese atât de chinuitor ca focul din măruntaie, trosnind de-a lungul aripilor, *devorându-l*. Când a încercat să fugă de focul acela, spaima lui a ațâțat flăcările și le-a făcut să dogorească mai tare. Plutea deasupra Zidului, urmărind mișcările oamenilor de jos, cu ochii lui de vultur, când, dintr-odată, văpaia îi prefăcuse inima în cenușă și îi trimisese spiritul, țipând, înapoi în pielea sa și, pentru scurtă vreme, își pierduse mințile. Fiecare amintire era de-ajuns să-l cutremure.

Atunci observă că focul i se stinsese.

Mai rămăsese doar un amestec negru-gri de lemn carbonizat, cu câțiva cărbuni strălucind în cenușă. *Încă mai fumegă, e nevoie doar de lemne*. Scrâșnind din dinți ca să-și înăbușe durerea, Varamyr se târî spre mormanul de crengi rupte pe care le adunase Pălămida înainte de-a pleca la vânătoare și azvârli câteva bețe în cenușă.

– Aprinde-te, zise el răgușit. *Arzi*.

Suflă în jărat și spuse în gând o rugăciune către zeii fără nume ai pădurii, ai muntelui și ai câmpiei.

Zeii nu răspunseră. După o vreme, nici fumul nu se mai înălța. Coliba începea deja să se răcească. Varamyr n-avea cremene, nici lăncă și nici vreascuri uscate. N-avea să reaprindă focul niciodată, nu de unul singur.

– Pălămida! strigă el, cu glasul răgușit și găuit de durere. *Pălămida!*

Femeia avea bărbia ascuțită, nasul turtit și, pe obraz, o aluniță din care ieșeau patru fire de păr negru. O față urâtă și aspră, dar Varamyr ar fi dat orice s-o zărească în ușă. *Ar fi trebuit să-i răpesc trupul înainte de-a pleca*. De când e plecată? De două zile? De trei? Nu era sigur. Era întuneric în colibă și Varamyr plutise între somn și trezie, fără să știe vreodată, cu siguranță, dacă afară era zi sau noapte.

– Așteaptă, spusese ea. Mă întorc cu mâncare.

Așadar, ca un nătărău, așteptase, visând la Haggon și la Tugui și la toate greșelile pe care le făcuse în lunga-i viață, dar trecuseră zile și nopți și Pălămida nu se întorsese. *Nu se mai întoarce*. Varamyr se întreba dacă se dăduse de gol. Oare-și putea da seama ce gândește doar privindu-l sau oare murmurase el ceva prin somnu-i febril?

Abominabil, îl auzi pe Haggon spunând. Era aproape ca și cum s-ar fi aflat acolo, în aceeași încăpere.

– E doar o sulitășă urâtă, îi răspunse Varamyr. Eu sunt un om mareț. Sunt Varamyr, omul-lup, omul-fiară, nu e drept ca ea să trăiască și eu să mor.

Nu-i răspunse nimeni. Nu era nimeni acolo. Pălămida plecase. Îl părăsise, la fel ca toți ceilalți.

Până și propria lui mamă îl abandonase. *A plâns după Tugui, dar n-a vărsat o lacrimă pentru mine*. În dimineața în care tatăl său l-a smuls din pat, să-l dea pe mâna lui Haggon, mama lui nu i-a aruncat nici măcar o privire. Varamyr țipase și dăduse din picioare în timp ce era târât în pădure, până când tatăl lui l-a palmuit și i-a spus să tacă.

– Locul tău e printre cei ca tine, a fost tot ce i-a spus când l-a azvârlit la picioarele lui Haggon.

Nu s-a înșelat, gândi Varamyr, tremurând. *Haggon m-a învățat o mulțime de lucruri. M-a învățat să vânez și să pescuiesc, cum să hăcuiesc un cadavru și cum să curăț un pește de oase, cum să-mi croiesc*

drum prin pădure. Și m-a învățat rânduiala oamenilor-lupi și secretele oamenilor-fiare, deși darul meu era mai puternic decât al lui.

Peste ani și ani, încercase să-și găsească părinții, să le spună că micul lor Cucui devenise marele Varamyr Șasepiei, dar amândoi erau cenușă. *Una cu pomii și izvoarele, una cu pietrele și pământul. Scrumbii și țărână.* Asta i-a spus vrăjitoarea pădurilor mamei sale, în ziua în care a murit Tugui. Cucui nu voia să fie un bulgăre de pământ. Băiatul visase la ziua când barzii aveau să cânte despre faptele sale și fetele frumoase aveau să-i dea sărutări. *Când o să cresc mare, o să devin Regele-de-Dincolo-de-Zid,* își jurase Cucui. Nu devenise, dar ajunsese pe-aproape. Varamyr Șasepiei era un nume de care oamenii se temeau. Lupta călare pe o ursoaică albă, înaltă de patru metri, ținea în frâu trei lupi și o pisică-nălucă și stătea la dreapta lui Mance Rayder. *Mance m-a adus în locul acesta. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare. Ar fi trebuit să mă strecor în pielea ursoaicei mele și să-l sfășii în bucăți.*

Înainte să-l întâlnească pe Mance, Varamyr Șasepiei fusese un fel de lord. Locuia singur într-un castel din mușchi, noroi și bușteni pe care-l stăpânise cândva Haggon, împreună cu fiarele lui. O duzină de sate îi aduceau tribut în pâine, sare și cidru, oferindu-i fructe din livezi și legume din grădini. Carnea și-o procura singur. Ori de câte ori dorea o femeie, trimitea o pisică-nălucă s-o vâneze și orice fată pe care puneia ochii îl urma supusă în pat. Unele veneau plângând, da, dar veneau. Varamyr le dădea sămânța lui, le lua o suviță de pământ, ca să-i amintească de ele și le trimitea înapoi. Din când în când, câte un erou al locului venea cu suliță în mână, să ucidă fiara și să-și salveze sora, ori iubita, ori fiica. Pe aceștia îi omora, dar femeilor nu le făcea niciun rău. Pe unele chiar le binecuvânta cu copii. *Țânci. Piperniciți, firavi, asemenea lui Cucui, și niciunul hărăzit cu darul.*

Frica îl făcu să se ridice în picioare, clătînându-se. Ținându-se de coapsă, ca să nu lase sângele să se prelingă din rană, Varamyr se îndreptă, împleticindu-se, spre ușă și trase la o parte pielea zdrențuită care o acoperea, pomenindu-se în fața unui zid alb. *Zăpadă.* Nu era de mirare că înăuntru era așa de întuneric și atâta fum. Zăpada acoperise coliba.

Când Varamyr o împinse, zăpada se fărâmiță și căzu, încă moale și udă. Afară, noaptea era albă ca moartea; nori palizi, răsfirați, dansau în jurul unei luni de argint, sub privirile reci ale unei puzderii de stele. Vedea siluetele cocoșate ale celorlalte colibe îngropate sub troiene și, dincolo de ele, palida umbră a unui copac al inimii, în armură de gheață. Spre sud și spre vest, dealurile erau o vastă pustietate albă, unde nimic nu se clintea, în afară de zăpada spulberată de vânt.

– Pălămida! strigă Varamyr, cu glas pierit, întrebându-se până unde ar fi putut să ajungă. *Pălămida! Femeie! Unde ești?*

În depărtare, un lup urlă.

Un fior străbătu trupul lui Varamyr. Cunoștea acel urlet, așa cum, odinioară, Cucui cunoștea glasul mamei sale. *Un-Ochi.* Era cel mai bătrân dintre cei trei lupi ai săi, cel mai mare, cel mai fioros. Vânătorul era mai suplu, mai ager, mai tânăr, Șireata mai vicleană, dar amândoi îi știau de frică lui Un-Ochi. Bătrânul lup era neînfricat, necruțător, sălbatic.

Varamyr pierduse controlul asupra celorlalte animale ale sale, în agonია morții vulturului. Pisica-nălucă fugise în păduri, în timp ce ursoaica albă și-a scos ghearele la cei din preajma ei, sfășiind patru oameni înainte să cadă răpusă de-o suliță. L-ar fi omorât și pe Varamyr, dacă i-ar fi ieșit în cale. Ursoaica îl ura, se înfuriase de fiecare dată când intrase în pielea ei sau i se cățăraseră pe spate.

Lupii lui, însă...

Frații mei. Haita mea. Multe nopți friguroase dormise cu lupii lui, încălzit de trupurile lor lăptoase îngrămădite în jurul lui. *Când voi muri, se vor ospăta cu carnea mea și vor lăsa doar oasele, să întâmpine dezghețul primăvara viitoare.* Gândul era ciudat de liniștitor. Lupii lui vânașera adesea pentru el, pe când hoinăreau. Părea firesc să le fie hrană, la sfârșit. Ar putea să-și înceapă a doua viață sfășiind carnea caldă și moartă a propriului său cadavru.

Câinii erau animalele de care te puteai apropia cel mai ușor; trăiau atât de aproape de oameni, încât erau aproape umani. Să te strecori în pielea unui câine era ca și cum ai încălța o cizmă veche, lărgită de purtare. Așa cum o cizmă era modelată pe potriua unui picior, un câine era modelat să accepte lanțul, chiar și un lanț pe care niciun ochi de

om nu-l putea vedea. Lupii erau mai greu de stăpânit. Un om se putea împrieteni cu un lup, dar nimeni nu putea *îmblânzi* cu adevărat un lup.

– Cu lupii și femeile te însoțești pe viață, spunea adesea Haggon. Ai luat unul, ești ca și însurat. Lupul e parte din tine, începând cu ziua aceea, iar tu ești parte din el. Amândoi vă veți schimba.

De alte animale era mai bine să nu te apropii, afirmase vânătorul. Pisicile erau parșive și crude, gata oricând să te trădeze. Elanii și cerbii erau victime; până și cel mai curajos om devenea un laș dacă le purta pielea prea mult. Urșii, mistreții, viezurii, nevăstuicile... Haggon nici nu se apropia de așa ceva.

– Unele piei e mai bine să nu le porți niciodată, băiete, i-a spus el. Nu ți-ar plăcea în ce te-ai transforma.

Dacă stăteai să-l asculți pe Haggon, păsările erau cele mai rele:

– Oamenii n-au fost făcuți să părăsească pământul. Stai prea multă vreme în nori și n-ai să mai vrei să cobori niciodată. Cunoști oameni-fiare care au încercat șoimi, bufnițe, corbi. Chiar și atunci când sunt în propria lor piele, stau visători, cu ochii ridicați spre albastrul afurisit.

Dar nu toți oamenii-fiare simțeau la fel. Odată, pe când Cucu avea zece ani, Haggon l-a dus la adunarea unor asemenea ființe. Oamenii-lupi erau cei mai numeroși din grup, frații-lupi, dar băiatul i-a găsit pe ceilalți mai ciudați și mai fascinanți. Borroq semăna atât de mult cu mistrețul lui încât nu-i mai lipseau decât colții, Orell avea vulturul său, Briar, pisica lui năluca (din clipa în care i-a zărit, Cucu a vrut să aibă și el o pisică-năluca), femeia-capră Grisella...

Dar niciunul dintre ei nu fusese la fel de puternic ca Varamyr Șasepiei, nici măcar Haggon, înalt și fioros, cu palme tari ca piatra. Vânătorul a murit plângând, după ce Varamyr i-l a luat pe Blană-Cenușie, scoțându-l din pielea fiarei, ca s-o revendice pentru sine. *Nu vei mai avea o a doua viață, bătrâne.* Varamyr Treipiei își spusese pe vremea aceea. Blană-Cenușie a fost a patra, dar bătrânul lup era firav și aproape știrb și l-a urmat curând pe Haggon în moarte.

Varamyr putea să ia orice animal voia, să-l supună voinței sale și să-i ia trupul în stăpânire. Câine sau lup, urs sau viezure.

Pălămida, gândi el.

Haggon ar fi considerat asta abominabil, cel mai negru păcat dintre toate, dar Haggon era mort, devorat și ars. Mance l-ar fi blestemat și el, dar Mance fusese ucis sau capturat. *Nimeni nu va afla vreodată. Voi fi Pălămida sulițașă, iar Varamyr Șasepiei va fi mort.* Presupunea că darul său ar dispărea odată cu trupul. Și-ar pierde lupii și ar trăi tot restul vieții în pielea unei femei sfrijite și pline de negi... dar ar trăi. *Dacă se întoarce. Sunt încă destul de puternic s-o iau în stăpânire.*

Un val de ameteală îl cuprinsese. Se pomeni în genunchi, cu mâinile îngropate în omăt. Luă un pumn de zăpadă și-și umplu gura, frecându-și-l prin barbă și peste buzele crăpate, sorbindu-i apa. Era atât de rece încât abia reuși s-o înghită și își dădu seama din nou cât de înfierbântat era.

Zăpada topită îi făcu foame. După mâncare tânjea stomacul lui, nu după apă. Ninsoarea se oprise, dar vântul se întetea, umplând aerul de cristale, biciuindu-i fața în timp ce își croia cu greu drum prin troiene, cu rana din șold deschizându-se și închizându-se iar. Răsuflarea i se transforma într-un nor alb, zdrențuit. Când ajunse lângă copacul inimii, găsi o creangă căzută, numai bună s-o folosească pe post de cârjă. Sprijinindu-se cu putere de ea, se îndreptă elatinându-se către cea mai apropiată colibă. Poate că țărani uitaseră ceva când au fugit... un sac de mere, niște carne uscată, orice să-l țină în viață până se întorcea Pălămida.

Aproape ajunsese când cârja se rupse sub greutatea lui și picioarele îi alunecară de sub trup.

Cât timp a zăcut acolo rășchirat, înroșind zăpada de sânge, Varamyr n-ar fi putut spune. *Zăpada o să mă îngroape.* Ar fi o moarte liniștită. *Se spune că ți-e cald când se apropie sfârșitul, cald și somn.* Ar fi plăcut să simtă din nou căldură, deși îl întrista gândul că n-avea să mai vadă niciodată ținuturile verzi, tărmurile calde de dincolo de Zid, despre care cânta Mance.

– Lumea de dincolo de Zid nu e pentru cei ca noi, obișnuia să spună Haggon. Oamenii liberi se tem de oamenii-fiare, dar îi și respectă. La sud de Zid, îngenuncheații ne vânează și ne măcelăresc ca pe niște porci.